

Taisto Hankaniemi
Kälviä

Osattiin sitä ennenkin

Naapurin emäntä kertoi tällöisen jutun.

Kälviäläisethän on kovia pyöräilehän. Taikka täällähän sanotaan, että kovia veivaamhan. Pyörillä kuljettiin satoja kilometrejä. Vastamäet yleensä käveltiin. Ei kuitenkaan sen takia, ettei olisi jaksettu, vaan ettei kettinki veny. Vasta naapurinkin isäntä totesi: Älä venytä kettinkiä, se on kallis.

Sodan jälkeen se on tapahtunut. Elsi oli ollut kotonaan käymässä, Ingalsuolla. Pyörälläpä tietenkkin. Muuta kulkuneuvoa ei oikeastaan ollutkaan. No hevosella ajoivat, jolla kopukka oli.

Aikaisin aamulla Kirkkotietä menin. Sitä ei osaa sanoin kuvata niitä kesäaamun tuoksuja ja valon leikkiä metsätiellä. Aivan kuin merenhajukin olisi tuntunut sieraimissa. Lintujen konserttia, käen kukuntaa. Lehmät ammuivat odottaen lypsäjää. Hiekan hienoinen rapina. Hämähäkin taidokkaat kudokset aamuauringon kultaamina. Pyöräilijä pystyy tällöiset asiat havaitsemaan. Autoilija ei tiedä semmoisista mitään.

Syntymäkotona aika kului nopeasti. Mäeksi kotoa kutsuttiin. Leivottiin ja paistettiin. Piti lähteä kirkonkylälle omaa kotia katsomaan.

Kohomelonmäen päällä rupesi satamaan vettä. Tarakkatelineelle rapisi pisareet. Tuumasin, että minähän en kastele itseäni. Paransin vauhtia, sade jäi. Parin kilometrin päästä taas rapisi. Nyt jo takin selkämykseen kerkisi. Nyt piti jo painaa veiveille tosissaan. Jäipäs vaan kiusaava kuuro. Oltiinhan sitä Voiman Koitosta kotoisin!

Kourin seutuvilla meinasi yllättää sivusta. Poskipäähän jo muutama pisara. Löytyi vielä lisävauhtia, rapakaaren pikkukalinakin loppui. Tuulen suhina vain tuntui. Vanhan Pappilanmäen päällä tuumasin, että hyvinhän se meni. Kuivana pysyin.

Vähäjoen sillalla tuli vastaan semmoinen kuuro, ettei kotia meinannut osata. Matkaa oli enää satakunta metriä. Olo oli kuin uitetulla. Mutta jos en olisi tällännyt vauhtia, kastunut olisin jo alkumatkasta. Se ois ollut paljon pahempi juttu.

Se on taitolaji tuo pyöräily!!